

LBRIS

We know
books

RODICA BRETIN

AMURGUL ELKILOR

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2021

RĂZBOIUL PENTRU ALANA · 7
LUMEA LUI HIND · 53
VÂNĂTOAREA CELORLALȚI · 75
COPACUL SCHIMBĂRII · 103
CHEMAREA ADÂNCURILOR · 119
MUNTELE-CE-VINE · 137
AMURGUL ELKILOR · 151

Despre autoare · 207

RĂZBOIUL PENTRU ALANA

S trigătul ascuțit, prelung, a izbit arborele ca un tăiș. Încă o lovitură de secure, trosnetul, despicătura lărgindu-se în trunchiul pe jumătate retezat, clipa încremenirii, clătinarea, vuietul ramurilor agățându-se de ramuri – însă copacul cădea, tot mai repede. O bufnitură și iarăși tăcere, nemișcare, câteva frunze învârtelindu-se, uitate.

Errin și-a șters sudoarea de pe frunte. Uwaii erau șai-sprezece și, din zori, abia doborâseră trei arbori – câte zile irosite, câtă trudă, pentru ce?! Prin spărtura din frunziș se zărea bolta; oftând, băiatul și-a umplut ochii cu lumină. Nu îi plăcea pădurea; nici celorlalți, dar lângă sat pământul se uscaseră ca osul și trebuiau să smulgă altă țărână în-tunecimii verzi.

Mereu mai greu, mereu mai departe.

Securile ciobeau încă un trunchi, le auzea ciocănitul, însă l-a lăsat să se piardă în hățișuri. Ostenise, iar tăișul de piatră era știrbit de tot. O să înceapă de îndată ce... Urletul l-a oprit – un lup? Dar era altfel, mai gros, mai răgușit – și a luat-o după ceilalți; securile tăcuseră, urletele se îndeseau, veneau de pretutindeni, s-a tras între niște tufe și, chiar atunci i s-a nălcuit că vede o făptură înaltă, nu fiară, ci...

Era o femeie.

În urma ei goneau altele, în salturi mari, cu pletele învolburate ca niște coame de leu, stârnind o ploaie de luciri cu plăcile galben-verzi de pe trupuri, cu lamele lungi, care hăcuiau văzduhul într-un cântec al morții.

Uwaii nici n-au apucat să priceapă ce îi lovea. Unii zvâcniseră a fugă, câțiva înălțau securile; la fel de zădărnice. Străinele ucideau fără să aleagă, împungeau iarăși și iarăși, până ce nu a mai rămas vreun bărbat în picioare, până când strigătele și gemetele au amuțit. Totul fusese așa de iute, de neașteptat – uwaii nu se războiau și nimeni nu le călcase vreodată pământurile, la apus erau doar sate de pescari, în celelalte trei zări pădurea – încât Errin nu izbutea să își vină în fire. Se uita neîncrezător la femeile care își ștergeau armele râzând și s-a făcut mic, cât mai mic; dar nu și nevăzut.

S-a dat înapoi pas cu pas, călcând ca pe jar, apoi, când a cutezat, a țâșnit în goană, fără să știe încotro, cât mai departe de leșurile celor de-un neam cu el, de moartea ce venea în urmă-i. Da, cineva alerga printre copaci – ori era

vântul stârnind frunzele uscate, vreo fiară chemată de izul cărnii? –, așa nu se mai putea, *trebuia* să știe, să afle.

S-a ghemuit într-o scorbură largă, după tufele ce creșteau aidoma unui perete verde și a apucat o creangă. Era grea, era groasă. Însă ca să țină piept străinelor...

Un foșnet și femeia-leoaică s-a ivit. Singură.

Nu părea să se grăbească, nu se uita împrejur. Era o cursă – dar el, ce avea de pierdut? Cât va trăi dacă toate îl vâneau sau erau aici, pândindu-l?! Mai bine să o sfârșească acum; și să ia măcar una cu el, în pământul rece.

Străina se oprise înaintea scorburii – dacă ar fi întins mâna...

A sărit din umbră, izbind creștetul femeii care s-a prăvălit ca trăsnită. Apoi a târât-o înăuntru, a smuls arma din iarbă și s-a aruncat în ascunzătoare. La vreme, fiindcă răsunau glasuri, strigăte, iar câteva femei leoaice au trecut fără să vadă ramurile ce se clătinau încă. Errin și-a simțit gâtul uscat. Între ele era o uriașă cu coama roșie ca asfințitul; o zărise ucigând mai repede, mai năprasnic decât oricare, iar cuțitul lung cât brațul avea lama mânăjită de sânge.

S-a întins încleștând pumnii până la albire, lângă cea al cărei nume răsună în văzduhul deodată înghețat:

Alana.

*

O zvâcnire a pleoapelor, a întregului trup – trează, Alana privea copacii, cioburile de cer, desișurile desfăcân-

du-se din ceață. Unde erau Wanja, celelalte? Brusc, și-a amintit: lovitura, întunericul de după. A dat să se scoale, însă amorțeala, strânsoarea legăturilor nu îi îngăduiau; se răsucise pe jumătate, când ceva a făcut-o să încremenească.

La un pas de ea stătea un bărbat. Un uwai.

A văzut lucirea sabrei atârnată deasupra-i și mânia i-a adus o pâclă ruginie sub pleoape. Un uwai, unul care scurma pământul după roade, un neputincios, un – uwaiul se răsucise – ...băiețandru!! O doborâse, îi luase sabra, *ei*, o ashară din neamul luptătoarelor neînfrânte de om ori de fiare.

Întâlnindu-i privirea, băiatul a șovăit. Și-a trecut mâna prin pletele scurte, castanii – nu negre, ca ale celorlalți? – apoi i-a făcut semn să se ridice. Alana a râs, dar uwaiul a apucat sabra, proptindu-i vârful în dreptul inimii. Când a rămas nemișcată, nepășătoare, a urmat durerea. Metalul cresta pielea, carnea, în ochii celui nu-încă-bărbat era nebunia fricii și încă ceva, nu a avut vreme să deslușească, sângele curgea de-a lungul lamei, un fir subțire, însă și-a plecat fruntea, învinsă și el a lăsat brațul să-i cadă. Tremura de încordare și răsufila anevoie, de parcă ar fi trecut pe lângă moarte.

Da, uwaiule, așa e când ucizi. Și așa o să mori!

Au pornit, ea înainte, el îndemnând-o cu vârful sabrei de câte ori i se năzărea. Alana intra de-a dreptul prin desigurii, înghițindu-și cu greu furia.

O ashară își ascunde gândurile până ce vine clipa să sară, să lovească, să răpună. Poate. Dar un uwai, un

băiețandru... În fiecare vară, cei din sate smulgeau încă un petec pădurii, prefăcându-l în țărână uscată și stearpă. Câmpia se lățea mereu, shamana le trimisese s-o oprească, ele ardeau colibe, îi izgoneau pe gorli, pe naizi. Fără folos, căci se iveau alții și asharele erau atât de puține...

A rupt o ramură, împiedicându-se înadins. Uwaiul nu pricepuse. Celelalte le vor călca pe urme, iar Wanja avea să... Piatra sufletului îi atârna la gât, roșie ca pletele celei care îi fusese hărăzită. Din voia Focului, din voința shamanei, cea mai puternică dintre ashare împărțea culcușul cu ea – iar acum avea să o caute până la moarte, după obicei. Pietrele sufletului trebuiau să stea împreună.

Ieșiseră de mult dintre copaci și grăbeau pe câmpia vălurită. Băiatul a îmboldit-o în coaste – a câta oară? –, însă Alana s-a făcut că nu înțelege, încercând tăria fâșiei de piele care îi ținea încheieturile. N-avea noroc. De după prima culme se ridicau șuvițe de fum, răsună lătratul câinilor. Și-a mușcat buzele: soarta veghea asupra uwaiului. S-au deslușit colibe, cineva i-a văzut și țipetele i-au adus pe săteni, bărbați, femei, copii, într-o mulțime învâlmășită.

Alana mergea dreaptă, zâmbind. Curând avea să priceapă ce le trimisese pădurea.

Ultimele vorbe pluteau deasupra vetrei și-a înțelepților. Errin răgușise de parcă mesteca nisip. Le trăia iarăși, pe toate: năvala femeilor-leoaice, secerișul cuțitelor lungi, fuga. Cei

Patru îl ascultaseră până la capăt, neclintiți ca-ntotdeauna. Nici nu știa dacă îl auzeau cu adevărat.

Iar la sfârșit, tăcere.

Unul dintre înțelepți a clătinat din cap, altul își freca încet bărbia. Mai bătrâni decât oricare din sat, știau multe, prea multe și poate de aceea credeau că nu rămăsese nimic nou sub soare. Fiarele, trăsnetul, o stihie ar fi fost de-nțeles. Însă femeii-luptătoare măcelărindu-i pe ai lor... Și totuși, pe uwai nu îi înghițise pădurea, iar Errin nu venea înapoi doar cu vorbe: cuțitul cu lama îngustă, tăioasă ca muchia gheții, era în mâinile lor. Și femeia. Goală sub cele trei bucăți de piatră – dar erau pietre rotunjimile acelea lucitoare? –, sub plasa de frânghii ce le ținea prinse de sâni și de pânțec, femeia îi tulbura, nelăsându-i să cugete pentru ceilalți, pentru sat.

Errin s-a uitat la bunicul său. El putea, trebuia să îl creadă! Însă Nariman privea în cenușa din vatră și băiatul a ieșit, înăbușindu-se de furie. Ce era cu ei? Orbiseră, bătrânețea le încetinea judecata, nu pricepeau primejdia ce se abătuse asupra neamului?!

Afară, o mână i-a atins umărul cu sfială. Mouna? Venise singură la el? Errin a uitat pe dată de spaimă, de neputința înțelepților. Cea mai dorită fecioară a uwailor îl privea ca pe-un bărbat! Mulți îl priveau astfel, deși nu îi crezuseră veștile atât de neliniștitoare.

Mai bine să aștepte cuvântul Celor Patru.

Înserarea se umpluse de torțe, de șapte, DARTH și alți doi o scosese pe străină din Coliba Sfatului, cum li se poruncise. Pentru uwai totul era ciudat: veșmântul

de frângerii încrucișate, trupul prea înalt, jarul străveziu atârnat la gât. Darth a vrut să îl atingă – era ochiul, inima unei făpturi nemaivăzute? Un genunchi alb l-a fulgerat sub pânțele și bărbatul s-a trezit în țărână, icnind, cu mâinile adunate asupra durerii. Au răsunat hohote nestăpânite și Darth a râs și el, cu glas scrâșnit, mai mult fără voce.

Pe neașteptate s-a lăsat tăcerea, adusă de pașii înțelepților, de râvna mulțimii care se dădea la o parte. Cei Patru i-au cercetat o vreme pe uwai, pe străină, pe cel ce se ridica, încovoiat. Dar soarele apunea ca în fiecare seară, nimic nu se schimbaseră. Femeia cu pletele-coamă era doar o femeie. Au iscodit-o în graiul lor și-al gorlilor; zadarnic.

Atunci, Nariman a ridicat glasul pentru întâia oară. Străina nu venea din sate și poate nu vorbea deloc – Errin a tresărit –, de aceea aveau să hotărască pentru ea, ca și pentru uwai. Ceilalți nu s-au împotrivit, cu gând să mai aștepte întoarcerea celor plecați.

Errin a pășit în față, însă privirea lui Nariman l-a înghețat; nici nu simțea că Mouna îl luase de mână... Iar pe femeie să o închidă în Coliba Sfatului, porunca bătrânului. Uwaii încuviințau: așa era drept, așa o să fie.

Străjile au pornit. Darth rămăsese în urmă, dar străina pășea fără să ia seama la nimeni. Numai în prag s-a întors și Errin s-a înfiorat când ochii verzi l-au ațintit pe el, dintre toți.

Ochii femeii-leoaice îi vesteau moartea.

— Sunt Nariman.

A sărit în picioare – auzise bine? Vorbise în graiul ei, vorbele pluteau încă în văzduh și Alana s-a tras înapoi – dacă taina asharelor nu mai era taină... Și-a curmat gândul cu un altul, la fel de năucitor: bătrânul îi mințise pe ai săi. De ce?

Alte vorbe, aducându-i uimire – i se va lăsa viața, era slobodă, doar să jure pe piatra sufletului că nu o să-i caute, nu o să-i răpună. Alana a strâns în palmă bulgărele roșu, privindu-l cu îndoială pe cel care le cunoștea *prea bine* rosturile: și sabra ei? Bătrânul a oftat – o să o primească înapoi, se punea chezaș pentru asta.

Ashara a cumpănit o vreme, apoi a încuviințat: va pleca, uitând de toți uwaii în afara unuia; căci numai sângele băiatului îi va stinge ura, vrăjmășia.

Nariman a spus doar „nu”, însă ea a priceput că nu își va răscumpăra umilința. Și s-a hotărât să îl cresteze măcar cu tăișul vorbelor, căci, deodată, îi pătrunsesse taina:

— Nicio fiică a asharelor nu se va mai numi Shayla. Numele ei a fost șters de pe Marele Scut.

Bătrânul s-a clătinat de parcă primise o lovitură. A ieșit repede și păzitorii au pus drugul la loc.

Shayla... Subțire, cu ochii mari, negri. Alana era o copilă când o văzuse ultima oară, dar își amintea că femeia purta sabra de-a curmezișul spatelui și nu la șold, asemeni celorlalte. Fusese o căpetenie, însă shamanele blestemau

până și amintirea celei-care-se-pierduse-pe-sine. Shayla își lăsase neamul pentru un bărbat: îl urmase în satul lui, iar ele o căutaseră zadarnic. O credeau la capătul lumii, dincolo de munți, de fluviu. Și ea fusese tot timpul aici, lângă pădurea lor. Bătrânul era bărbatul Shaylei. Îl învățase graiul asharelor, despre piatra sufletului – și câte altele? Totuși, Nariman tăcuse înaintea uwailor. Să se fi căit Shayla? Dar avea să se arate, să o scape?

Iarăși s-a auzit ușa.

O față în veșmântul acela sărăcăcios, doar o bucată de țesătură înfășurată în jurul șoldurilor. Îi aducea apă, un terci galben, o pasăre friptă. Alana a lăsat-o să le pună jos, să o privească pe furis – apoi a prins-o de umeri și i-a sorbit răsufarea. Când a slobozit-o fata n-a țipat, s-a împleticit de-a-ndăratelea, cu uluirea, groaza înroșindu-i obrazii, și-a șters apăsat buzele și a țâșnit în goană afară.

Alana râdea.

Însă, curând, i s-a nălucit un alt chip, al Wanjei, prea crâncen pentru cea care nu ajunsese încă femeie. Iar ea, abia ieșită din copilărie, ținând sabra cu amândouă mâinile, se holba la tăietura de pe umărul roșcatei și nu știa ce să spună, ce să facă, era întâiul sânge pe care-l vărsa, o să își plătească scump stângăcia... A lăsat sabra să cadă, noduri amare i se îngrămădeau în gât, dar Wanja a luat-o în brațe și a strâns-o de credea că îi va frânge coastele. Pe neașteptate i-a strivit buzele cu ale ei, dureros, iar în ochi avea o lucire care o înfricoșase pe Alana.

I s-a făcut sete; a apucat ulciorul, însă afară răsuna un strigăt de bufniță și ea s-a încordat – erau deja aici? A doua

chemare nu a mai venit. Fusesse doar o pasăre, iar Alana s-a rezemat de perete, ca liniștea să îi pătrundă în gânduri, să le domolească. Asharele o să se arate. În noaptea asta ori în alta; erau departe de peștera din munte și nu s-ar fi întors fără să știe cum sfârșise una de-a lor.

Zgomotul răsuna ca un răcâit. Cineva pândea dincolo de peretele colibei printr-o crăpătură, îi zărea albul ochilor. S-a năpustit, lovind cu pumnul în lemn și uwaiul a sărit înapoi, în lumina lunii. Era cel năruit în fața tuturor – poate îi plăcuse, mai voia. Gândul i-a adus un zâmbet. Credea bărbatul că poate înota în râul dorințelor? De ce nu?! O să-l ademenească în larg. În adâncuri.

*

Errin a despiciat lemnul o dată și încă o dată. Brațele îi amorțiseră, grămada spărturilor creștea mereu, dar nu s-a oprit, izbea cu încrâncenare, zadarnic – nu putea schimba nici ce fusese, nici ce avea să vină. Atâtea vorbe irosite, atâta zburcium. Uwaii, înțelepții, Nariman dormeau. Iar în Coliba Sfatului, femeia-leoaică le aștepta pe celelalte.

Un foșnet. Errin s-a răsucit, gata să lovească – însă nu era decât Mouna. De la o vreme, fata îi aținea calea cu vorbe care îl stârneau să creadă, să încerce. Nu cutezase încă. Mouna părea alta, nu își mai împletea părul, șoldurile i se zbăteau sub veșmânt de parcă nu l-ar fi răbdat, iar ochii... Ce îi spuneau, în ce prăpăstii îl chemau ochii aceia de jar?

Fata a venit zâmbind. Nu-i era destul cât muncise aici, singur – Errin a privit în jur, nicio mișcare în rariștea to-

ropită de soarele amiezii –, de ce se ascundea de toți, de ce se ferea de ea?

Errin clipea des, orbit de lumină. Mouna cea nouă îl năucea; ce se petrecuse în trupul care se lipea de el, cald, tremurând? Tremurau și mâinile lui, dar fata nu s-a clintit, i-a împuns palmele cu sânii atât de tari că Errin și le-a smuls ca arse. O clipă, în minte i-au venit străina, pietrele șlefuite până la luciul – ascunzând... ce fel de sâni? –, apoi Mouna și-a lipit buzele de ale sale și băiatul i-a răspuns cu teamă, buzele ei aveau gust de flori, de ce îl încleșta așa, de ce i se agăța de grumaz trăgându-l în iarba înaltă?

Strigăte.

Veneau din sat, de pe țarini, au alergat amândoi într-acolo, uwaii sărisea cu securi, cu sape, dar nu erau cele din neamul femeii, ci mistreți înfometaji și semănăturile dispăreau una după alta, răscolite, smulse, înghițite cu grohăituri furioase; curând n-avea să mai rămână nimic.

Oamenii aruncau cu pietre fără ca sălbăticiunile să se sinchisească. Dacă se apropiau însă, mistreții întorceau colți ca niște cuțite, boturi mestecând spumă și uwaii s-au dat înapoi până la marginea satului. Întâi unul, apoi tot mai mulți au pornit spre colibe, mohorâți, cu privirile în pământ, lăsând țarinile pe care trudiseră atâta turmei ce se îndestula.

— Uwaii nu poartă război. Nici măcar cu fiarele.

Glasul lui Nariman era aspru și băiatului i s-a părut că deslușește dincolo de vorbe ceva ce nu putea pricepe.